

вратицата чатна и влакътъ тръгна съ глухъ тропотъ.

Пловдивъ съ своитѣ хълмове, покрити съ къщя, полека-лека се изгуби отъ очитѣ ми.

На югъ издигаха върховетѣ си тъмнитѣ и диви Родопски гори. Задъ тѣхъ, като задъ една гигантска стена, се криеше една таинствена земя, която нѣмаше никакво име и за която никой не говорѣше, но която, уви! следъ нѣколко време трѣбваше да разтрепери свѣта, трѣбваше да разълнува и морето и сушата чрезъ ужасното зрелище, което даде Батакъ . . .
